

Jeg maa maaske ogsaa gøre en lille Bemærkning angaaende sidste Afsnit af § 22. Der staar der: „Ingen Oprykning kan finde Sted, naar vedkommende Skolekommission og Kommunalbestyrelse gøre Indsigelse derimod, dog kan vedkommende Lærer indanke Sagen til Skoledirektionens, eventuelt Ministerens, Afgørelse“. Det er vist et ret uheldigt Punkt, der i alt Fald paa nogle Steder kan føre til Drilleri, hvor der er kommet Uvilje til Stede fra Kommunalbestyrelsens Side mod den vedkommende Lærer. Naar han staar for Tur til at rykke op, kan Kommunalbestyrelsen sige: Han skal ikke rykke op endnu, han skal vente $\frac{1}{2}$ Aar til. Da Kommunalbestyrelsen har den omtalte Ret til at faa en Lærer afskediget under visse nærmere angivne Omstændigheder, tror jeg ikke, at man skal give Kommunalbestyrelsen denne Ret til at hindre en Lærer i at rykke op paa højere Gage til den Tid, hvor han efter Normen skulde det. Jeg vil nødig, at den højtærede Minister skulde misforstaa disse mine Udtalelser. Det er ikke for mig en Sag af ringe Betydning, at faa denne Lov gennemført, tværtimod interesserer det mig levende; men jeg vilde have gaaet paa Akkord med min bedre Overbevisning, hvis jeg havde tiet i dette Spørgsmaal angaaende Kaldelsesmaaden, saa meget mere, som det var mig, der for to Aar siden fremdrog denne Sag her i dette høje Ting. Jeg nærer heller ikke nogen Tvivl om, at den højtærede Minister ved grundige Overvejelser vil komme til det samme Resultat som jeg angaaende den Fortolkning, som Ministeriet har gjort gældende, og som er dokumenteret i forskellige Skrivelser fra Ministeriet. Den kan nemlig ikke staa Maal over for det danske Sprog, saaledes som det lyder i Loven af 1856 og heller ikke over for de Forudsætninger, hvorunder denne Lov udkom.

Berntsen: Efter de mange Udtalelser, der allerede ere faldne, er der ikke særlig Anledning til at forlænge denne Diskussion. Men jeg kan dog ikke lade den gaa til Ende uden for mit Vedkommende at udtale en Beklagelse over, at man Aar efter Aar fremsætter Forslag til en ny Skolelov og derved vækker Forhaabninger hos Lærerne om bedre økonomiske Kaar, og at det saa dog hver Gang ender med, at det hele gaar i Papirkurven. Efter de Udtalelser, der i Dag ere faldne fra Flertallets Side, tør vel ingen paastaa, at der er Forhaabninger om, at man i Aar

ved fortsat Forhandling vil ende med Vedtagelse af en Skolelov. Jeg beundrer det ærede Medlem for Maribo (Johannsen), fordi han endnu kan have et lyst Haab, trods de Udtalelser, der ere faldne i Dag, men det tjener jo til Ære for det ærede Medlem, at han trods de sorte Skyer kan skimte Solen paa den anden Side. De Udtalelser, der i Dag ere faldne fra Flertallets Side, have jo endogsaa været usædvanlig stærke. Udtalelserne fra den Side have ikke været saa stærke før. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), der indledede Forhandlingen, udtalte, at der tidligere under Sagens Forhandling har været en Tilbøjelighed hos Flertallet til at gennemføre en ny Skolelov paa det Vilkaar, at man fra alle Sider fuldstændig udelukkede Spørgsmaalet om en ny Form for Kaldelsen. De Udtalelser, der i Dag ere faldne imod at gaa til den Kaldelsesmaade, der er foreslaaet fra Landstingets og Regeringens Side, ere stærke Vidnesbyrd om, at den Vej vil Flertallet ikke gaa. Maaske har Flertallet ønsket med disse stærke Udtalelser at slaa alle de Rygter ned, der have cirkuleret om, at der skulde være opnaaet en Overenskomst med Regeringen om denne Sag, saa at den kunde gaa den samme rolige og stille Gang som Lovforslaget om Ulykkesforsikringen. Det er højest rimeligt, at de Herrer have følt Trang til at sige et kraftigt borgerligt Ord for at slaa alle de Rygter ned, der have svirret os om Ørerne angaaende dette Forhold.

Jeg for mit Vedkommende udtalte ogsaa, da vi for tre Aar siden begyndte Forhandlingen om denne Sag, at jeg ønskede, at Regeringen vilde lade Spørgsmaalet om Kaldelsesmaaden ligge, men efter at dette Spørgsmaal er blevet rejst, og det med en saadan Styrke, baade fra Regeringens og fra Landstingets Side, kan man efter min Mening ikke slutte en Forhandling om en Skolelov uden at komme til Klarhed over, hvad der for Fremtiden skal være Kommunalbestyrelsens Ret og Pligt i denne for Befolkningen store og vigtige Sag. Regeringens og tidligere Ministres hele Optræden peger jo i Retning af, at man er inde paa en reaktionær Vej, og som Forholdene nu foreligge, vilde det, forekommer det mig, være en stiltiende Anerkendelse af den Vej, man er inde paa, dersom man blev ved, hvad man kalder det bestaaende, thi det bestaaende er en Lov, der siger et, og ministerielle Fortolkninger, der sige det stik modsatte. Befolkningen vilde være